

Н. Вагнеръ.

На Голгота

Шествието тръгна за Голгота. Тукъ бѣха войници съ копия, палачи съ кръстове и двамата разбойници. Народътъ викаше и ги подканяше по-бързо да вървятъ.

Палачитѣ донесоха кръста и го оставиха на двора. Нѣкой отъ тълпата извика: „Нека самъ носи кръста си! Неговъ е кръстътъ — самъ да го носи!“ Така и направиха. Превързаха кръста съ връвъ, стовариха го върху плещитѣ на Исуса и го подкараха.

Цѣлата тълпа съ викове и буйства тръгна подиръ него. Всички се радваха.

А Христосъ съ сила понесе голѣмия кръстъ по камънитѣ и пѣсѣка. Отслабналитѣ му ржце и крака треперѣха. Кръвта течеше по лицето му и се смѣсваше съ капкитѣ студенъ потъ.

Тежкиятъ пжтъ се издигаше все нагоре по високия хълмъ, на който обикновено разпѣваха престѣпницитѣ. Този хълмъ се казваше Голгота или Лобно мѣсто, може би, за това, че тукъ въ земята имаше много кости и черепи. Отъ едната страна хълмътъ бѣ стрѣменъ, отваряше се голѣма пропастъ, въ която подиръ смъртното наказание хвърляха кръстоветѣ, бесилкитѣ и тѣлата на убититѣ.

Хълмътъ бѣше вѣнъ отъ града, на разстояние сто крачки, и къмъ него се отиваше презъ една врата